

D ů v o d y:

Okolnostmi tvrzenými žalovanou není vystižena námitka věci rozsouzené, a nesprávně odvolací soud spatřuje v nich tuto námitku, poněvadž námitku věci rozsouzené lze opíratí jen o pravoplatný rozsudek nebo o soudní rozhodnutí jemu na roveň postavené, na příklad o směnečný platební příkaz, nelze ji však opíratí o smír neb o vyrovnaní soudem potvrzené, byť i tvořilo exekuční titul (rozhodnutí čís. 12.304 sb. n. s.). V takovém případě jde o hmotněprávní námitku novace, nikoli o námitku procesuální. Než přes to jest souhlasiti s rozhodnutím odvolacího soudu, pokud zrušil rozsudek soudu první stolice, pokládaje žalobu co do částky 60% přihlášené pohledávky k vyrovnacímu řízení žalované firmy za zbytečnou a máje ji odůvodněnou jen co do částky 40%. Neboť zákon dopouští podle § 63 vyr. ř. vedení exekuce podle vyrovnaní soudem potvrzeného a podle výpisu ze seznamu přihlášek po pravomoci potvrzeného vyrovnaní o pohledávkách přihlášených k vyrovnacímu řízení a zapsaných do seznamu přihlášek, jež nebyly dlužníkem ani vyrovnacím správcem popřeny, a to u věřitelů nemajících přednostního práva, do výše kvoty věřiteli přijaté. Tímto ustanovením byl utvořen nový druh exekučního titulu, který zůstává pro věřitele nedotčen, i když vyrovnaní zůstalo vyrovnacím dlužníkem nesplněno a stihly dlužníka následky ztráty slev a výhod vyrovnaním mu poskytnutých (§ 67 vyr. ř.). Věřitel, nemající přednostní právo může přes to podle uvedeného exekučního titulu vésti exekuci proti dlužníku do výše vyrovnací kvoty. Jestliže v souzeném případě podle rozsudkových zjištění žalobkyně přihlásila k vyrovnacímu řízení první žalované pohledávku ve výši 16.562 Kč včetně příslušenství, v níž jsou směnečné pohledávky obsaženy, tato byla uznána vyrovnacím správcem a dlužníci a jestliže vyrovnací kvota přijata 60% a vyrovnaní potvrzeno, avšak žalovaná je proti žalobkyni řádně a včas nesplnila, ač o to byla ve smyslu § 67 vyr. ř. upomenuta, je zbytečno, by se žalobkyně domáhala dalšího exekučního titulu co do částky 60% přihlášené pohledávky, poněvadž má v tom směru exekuční titul podle § 63 vyr. ř. Neprávem míní rekurentka, že nesplněním vyrovnaní a obživnutím celé pohledávky nastal stav, jaký byl před vyrovnacím řízením v příčině přihlášené pohledávky, poněvadž za předpokladů § 63 vyr. ř. došlo přece k vytvoření exekučního titulu, který před vyrovnacím řízením tu vůbec nebyl anebo nemusil býti, a tento titul zůstal věřiteli i po nesplnění vyrovnaní (§ 67 vyr. ř.). Také je nerozhodno, zda žalovaní popírali jakoukoliv povinnost platiti ze směnek, poněvadž to mohlo míti význam jen za předpokladu, že řádně plnili vyrovnaní, a, pokud tak neučinili, mohlo to míti právní význam jen, pokud šlo o směnečnou pohledávku, pro niž žalobkyně neměla exekuční titul, to jest co do výše 40% nad kvotu.

Čís. 13938.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 28. března 1928, čís. 45 sb. z. a n.).

Pro rozhodnutí o tom, zda jest povolití odklad exekuce vyklizením podle § 1 (1) zákona jest nerozhodné, zda vyklizovaný jest s to, by platil nájemné požadované z volných bytů.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1934, R I 1350/34.)

Soud první stolice povolil odklad exekuce vyklizením na dobu tří měsíců. Rekursní soud návrh na povolení odkladu exekuce zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jest zcela nerozhodné, zda stěžovatelka není s to, by platila nájemné z volných bytů požadované, neboť odklad exekuce podle § 1 (1) zákona ze dne 28. března 1928, čís. 45 sb. z. a n., jehož účinnost byla podle čl. II § 1 zákona ze dne 23. února 1934 čís. 32 sb. z. a n. prodloužena do 31. prosince 1935, lze k návrhu povinné strany povolití jen, nemá-li povinný beze své viny jiné potřebě odpovídající náhrady, aneb byl-li povolen odklad vyklizení místností, do nichž se má povinný nastěhovati (srv. také rozhodnutí čís. 11.708 sb. n. s.). Ani toho ani onoho předpokladu v tomto případě není, a právem proto rekursní soud návrh na odklad povolené exekuce zamítl.

Čís. 13939.

Pensijní pojištění (zákon ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n.).

Zaměstnankyně nemá proti zaměstnavateli nárok na náhradu škody, ježto ji včas nepřihlásil k pensijnímu pojištění, nepřislušel-li jí podle zákona nárok na výbavné ani tehdy, kdyby byla včas přihlášena k pensijnímu pojištění. Lhostejno, že podle praxe Všeobecného pensijního ústavu by se jí bylo dostalo výbavného, kdyby ji byl zaměstnavatel včas přihlásil k pensijnímu pojištění.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1934, Rv I 361/33.)

Žalobkyně byla zaměstnána u žalovaného jako úřednice od 6. března 1926 do 30. června 1927. Od 15. července 1927 do 1. září 1931 byla zaměstnána u firmy L. Jako zaměstnankyně žalovaného byla žalobkyně přihlášena u Pensijního ústavu od 1. dubna 1926 do 30. června 1927. Dne 19. srpna 1928 se žalobkyně provdala. Její nárok na výbavné byl rozsudkem pojišťovacího soudu ze dne 16. června 1931 zamítnut proto, že žalobkyně dosáhla před sňatkem jen 29 příspěvkových měsíců, poněvadž v měsíci březnu 1926 nebyla přihlášena k pojištění. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaném výbavného 3.600 Kč, opírajíc žalobní nárok o zavinění žalovaného, jež spatřovala v tom, že jí žalovaný nepřihlásil k pojištění dnem jejího nastoupení do zaměstnání, dnem 1. března 1926, čímž se stalo, že jí nepřihlášena doba chyběla pro splnění předepsaných třiceti příspěvkových měsíců zakládajících nárok na výbavné. Oba nižší soudy žalobu zamítl, odvolací